

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Michala Bobka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Ing. F. A.**, zast. Mgr. Sylvou Sedláčkovou, advokátkou se sídlem Bozděchova 1840/7, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2021, č. j. MSK 75088/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2023, č. j. 59 A 13/2021-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Městského úřadu v Bruntálu (dál jen „prvostupňový orgán“) ze dne 30. 4. 2021, č. j. MUBR/30261-21/val, ve spojení se shora uvedeným rozhodnutím žalovaného, byl žalobce shledán vinným z přestupků spáchaných dne 10. 10. 2019 v době minimálně od 12:47 do 12:48 hodin ve Vrbně pod Pradědem na ul. Husova na úrovni čerpací stanice Benzina:

- a) podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 57 odst. 2 tohoto zákona nejel při pravém okraji komunikace;
- b) podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, jehož se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 58 odst. 4 uvedeného zákona při jízdě vedle motorového vozidla Kia Picanto, RZ: X, pravou rukou do tohoto vozidla udeřil, a jel tak bez držení řídicítek, což znesnadnilo řízení jízdního kola;
- c) podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že v čase 12:47:24 hodin po předjetí vozidla Kia Picanto, RZ: X, a zařazení se před toto vozidlo v rozporu s § 17 odst. 3 uvedeného zákona nedal znamení o změně směru jízdy a omezil řidičku tohoto vozidla;

d) podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že jako řidič, který měl účast na dopravní nehodě, v rozporu s § 47 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona ujel od dopravní nehody, tedy bezprostředně po dopravní nehodě nezastavil vozidlo (jízdní kolo);

e) podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 47 odst. 3 písm. g) uvedeného zákona jako účastník dopravní nehody, při které nevznikla povinnost oznámit nehodu policii, nesepsal společný záznam o dopravní nehodě;

Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného krajský soud zamítl. Souhlasil s žalovaným, že žalobce jel delší dobu vlevo vedle automobilu Kia, což vyplývá z videozáznamu i ze svědeckých výpovědí. Úmyslem žalobce nebylo předjetí vozidla, ale konfrontace s jeho řidičkou [obviněná H. V., týmiž rozhodnutími shledána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, za což jí byla uložena pokuta 1 500 Kč – pozn. soudu]. Žalobce sice má pravdu v tom, že z videozáznamu samotného nelze vyloučit předjížděcí manévry a není na něm zachycen úder do postranního skla vozidla, přehlíží však svědecké výpovědi, které se záznamem korelují a potvrzují žalovaným zjištěný skutkový stav. Pokud se týče obsahu svědeckých výpovědí, nelze vůči nim argumentovat rozporem s podanými vysvětleními v úředních záznamech.

[3] Ve vztahu k přestupkům c), d) a e) se krajský soud dále zabýval naplněním materiálního znaku. Konflikt mezi účastníky a okolnost, že žalobce nezavinil nehodu s vozidlem obviněné V., nepostačují pro závěr o nenaplnění materiální stránky přestupků. Ta představuje pouze výjimečně uplatnitelný korektiv, neboť naplnění formálních znaků přestupku zpravidla odráží společenskou škodlivost činu. Konkrétně v případě nesepsání záznamu o dopravní nehodě uvažuje judikatura Nejvyššího správního soudu o absenci materiální stránky například u chvilkového odložení sepsu záznamu v případě krajní nouze. Nižší intenzita společenské škodlivosti je okolností, která má být zohledněna při určení výše sankce, což se v projednávané věci stalo.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nesprávného posouzení otázky, zda posuzovaný incident naplnil znaky dopravní nehody ve smyslu § 47 zákona o silničním provozu. Tuto otázku správní orgány správně vyhodnotily nezávisle na orgánech Policie ČR a v souladu s širokým definičním pojetím dopravní nehody mj. jako události v silničním provozu, při které dojde ke škodě. Ke vzniku škody v tomto případě krajský soud poukázal na výpověď svědkyně S. a kamerový záznam. Konečně k dostatku důvodů rozhodnutí žalovaného krajský soud připomněl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek. Dostatek důvodů krajský soud shledal i pro výrok o trestu – pokutě mírně nad dolní hranicí sazby (2 500 Kč) při souběhu více úmyslných přestupků.

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) podává kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] K přestupku pod bodem a) stěžovatel uvádí, že dokončoval standardní předjížděcí manévry. Událost se nemohla odehrát způsobem popsáním v rozhodnutí žalovaného.

pokračování

Z videozáznamu je patrné, že předjížděcí manévr trval řádově pár sekund a plynule je na záznamu zachycen. Krajský soud se s námitkami stěžovatele zabýval nedostatečně v bodu 10 odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud odkazoval na výpověď svědkyně K., dle které zaostal za vozidlem Kia a následně jej dojel, jedná se o předjížděcí manévr zachycený na videozáznamu.

[7] K přestupku pod bodem b) stěžovatel namítá, že skutek tak, jak je popsán, se vůbec nestal. Správní orgán při jeho posouzení vyšel pouze z výpovědí obviněné V. a svědkyně S., které se však rozcházejí a nekorespondují s videozáznamem. Na záznamu jede stěžovatel za vozidlem Kia, nikoli před ním, teprve poté jej míjí, aniž by do něj udeřil. Dříve stěžovatel vozidlo Kia předjet nemohl. Pokud by i nadále byl zastáván názor, že stěžovatel dostihl vozidlo Kia v těsné blízkosti křižovatky (ul. Sv. Čecha a Husovy – pozn. soudu), obviněná V. musela s vozidlem vjet stěžovateli do jeho jízdní dráhy. Za takové jednání však obviněná V. postižena nebyla. Krajský soud přebírá v bodu 11 napadeného rozsudku argumentaci žalovaného. Pokud však byl stěžovatel postihován za skutek, který není zachycen na videozáznamu, tento skutek měl být vymezen zcela jednoznačně a bylo třeba k němu specifikovat důkazy, které tvořily logický celek. Přestupkové jednání vymezené v oznámení o zahájení přestupku, rozhodnutí správních orgánů i napadeném rozsudku se však vztahuje právě na časový okamžik zachycený na videozáznamu.

[8] Ke spáchání přestupků c), d) a e) podle stěžovatele nedošlo, a pokud ano, bylo namístě zabývat se naplněním jejich materiální stránky v důsledku přechozího zavrženíhodného jednání jiného účastníka provozu. Odůvodnění krajského soudu v bodu 12 napadeného rozsudku je v tomto ohledu nepřesvědčivé. Stěžovatel dále odkazuje na úřední záznamy Policie ČR, podle nichž posuzovaný incident nebyl dopravní nehodou. Vymezení dopravní nehody není věcí správního uvážení a stěžovatel nebyl v okamžiku skutkového děje řidičem vozidla v pohybu, jak předpokládá § 47 zákona o silničním provozu. Vznik škody nebyl objektivizován, vychází pouze z tvrzení obviněné V. Stěžovatel rozporuje závěr, že ztížil vyšetření dopravní nehody, v čemž žalovaný spatřoval naplnění materiální stránky přestupků. Incident byl dostatečně vyšetřen přehráním videozáznamu a vytěžením osob se závěrem, že se o dopravní nehodu nejedná. Stěžovatel také namítá, že pokud by se skutečně jednalo o nehodu, jejímž by byl účastníkem, bylo by třeba změnit též obvinění paní V., a to mimo jiné o přestupky spočívající v porušení § 4 písm. a) či § 7 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

[9] Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, v jehož odůvodnění má absentovat úvaha o věrohodnosti svědeckých výpovědí stran popisu skutkového stavu v okamžiku, který není pokrytý videozáznamem. Nedostatek odůvodnění je dán také ve vztahu k uloženému trestu. Zatímco obviněná V. byla za zavinění dopravní nehody uložena pokuta 1 500 Kč, stěžovateli jako zranitelnému účastníku nehody správní orgán uložil pokutu 3 000 Kč.

[10] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti zde

vyslovených názorů na současnou úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Kasační stížnost podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Pokud se týče posledního z uvedených typových případů přijatelnosti, zásadní pochybení v napadeném rozhodnutí NSS shledá především tehdy, pokud krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě *hrubě* pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat *jakékoliv* pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení *tak výrazné intenzity*, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[12] Žádný z uvedených případů přijatelnosti není dán. Kasační stížnost je proto **nepřijatelná**.

[13] Na prvním místě Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Proto musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž směřuje (např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63). Značná část kasační stížnosti stěžovatele však pouze znovu přebírá argumentaci žalobní. Kasační námitky týkající se rozporu výpovědi obviněné V. a svědkyně S., posouzení otázky, zda se jednalo o dopravní nehodu ve smyslu § 47 zákona o silničním provozu, hodnocení materiální stránky v případě přestupků d) a e) v důsledku ztížení vyšetření dopravní nehody, jakož i nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jakož i relevanci nikterak nepolemizují s vypořádáním totožných žalobních bodů krajským soudem. Jedná se proto o námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné, neboť je nelze podřadit pod žádný z důvodů podle § 103 s. ř. s. Stejně tak je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná námitka nejednoznačného vymezení skutku, respektive vymezení skutku k časovému okamžiku zachycenému na videozáznamu, ve vztahu k přestupku b). Tuto námitku stěžovatel neuplatnil v žalobě, ačkoli tak učinit mohl.

[14] *Otázkou zjišťování skutkového stavu v řízení o přestupku*, a to s důrazem na oporu skutkových zjištění v provedeném dokazování, se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek ze dne 22. 5. 2014, č. j. 7 As 50/2014-43, či usnesení ze dne 13. 9. 2023, č. j. 1 As 49/2023-29). V usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, konstatoval, že správní orgán je bez ohledu na procesní aktivitu obviněného odpovědný za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Vyslovil zde i další zásady přezkumné činnosti soudů rozhodujících ve správním soudnictví vztahující se k otázce dokazování v řízení o přestupku.

[15] Z rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci je zjevné, z jakých důkazů a podkladů při zjišťování skutkového stavu vycházely a které skutečnosti považovaly za zjištěné. Skutková zjištění správních orgánů mají oporu ve správním spisu. Skutky, pro které

pokračování

byl žalobce shledán vinným z přestupků a) a b), dostatečně prokazuje videozáznam z kamery umístěné na čerpací stanici, dále výpověď obviněné V. (řidička vozidla Kia) a výpověď svědkyň S. (spolujezdkyně obviněné V.), K., S. a V. (pracovnice čerpací stanice), které jsou navzájem koherentní. Vedle tvrzených rozporů ve výpovědích obviněné V. a svědkyně S. (jak v rámci jednotlivých výpovědí, tak vůči obsahu videozáznamu) stěžovatel neprezentoval žádné námitky vůči věrohodnosti svědků. Z videozáznamu přitom vyplývá, že žalobce již při příjezdu do záběru kamery na úrovni čerpací stanice jede při středu vozovky, hlavu má natočenu směrem k otevřenému oknu dveří řidičky vozidla, která s žalobcem komunikuje a posléze okno dveří vozidla zavírá. Tato skutečnost podporuje tvrzení obviněné i svědkyň o předchozím konfliktu v místě nezachyceném záznamem kamery. Naopak nesvědčí tvrzení žalobce o zahájení předjížděcího manévru teprve v místě zachyceném na videozáznamu.

[16] *K otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu* existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudky dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021-26, či ze dne 31. 5. 2022, č. j. 4 Azs 242/2020-47). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76).

[17] V rozsahu, v jakém je přípustná, se tedy kasační stížnost stěžovatele se týká otázek, k nimž existuje judikatura NSS. Soud tuto judikaturu neshledává rozpornou, rovněž necítí potřebu se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by městský soud uvedenou judikaturu nerespektoval nebo při posouzení věci jinak zásadním způsobem pochybil, což by mohlo negativně zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[18] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. dubna 2024

Mgr. Michal Bobek
předseda senátu